הפקולטה ללימודים מתקדמים

2019

תערוכת גמר מסלול

אומן-מורה ABR

התוכנית הרב-תחומית
להוראת מדעי הרוח
והאומנויות (M.Ed.)

סופי אביגדור
صوفي أڤيـچـدور

מאיה איל רוזנקיאר
مايا إيال روزنكيار

מרים ארשיד אנדראוס
مريم أرشيد أندراوس

רקפת בהרב
رِكفت بَهْراڤ

ורד בר
ڤـرِد بار

יפעת גלעדי
يِفعات چـلعادي

הילה הרמלין קוטנר
هيله هرملين كوطنر

שירה לוין (וייס)
شيره لـڤـين (ڤـايس)

הדס חן-ווּפל
هداس حِن - ڤـوپـل

ענבל טימור
عنبال طيمور

דורית כהן
دوريت كوهِن

מריה סאלח מחאמיד
ماريا صالح محاميد

מיכל נעמן
ميخال نعمان

מאיה פוקס
مايا فوكس

שרה קמינקר
ساره كمينكر

לאה רון
لئه رون

לילך שמואלי
ليلاخ شموئلي

זיו שר
زيـڤ شِر

אורנים
המכללה האקדמית לחינוך

אוסף קופפרמן

הפקולטה ללימודים מתקדמים
התוכנית הרב-תחומית להוראת
מדעי הרוח והאומנויות (M.Ed.)

חתימה -תערוכת גמר
מסלול אומן - מורה ABR

17.7.2019 - 31.8.2019
בית אוסף קופפרמן בקיבוץ לוחמי הגטאות

אוצרת **רותי הלביץ-כהן**
מפיקה **רות אופנהיים**
הקמה **קובי סיבוני וצוות אוסף קופפרמן**
בסיוע מנהל הקמה ותמיכה טכנית
שמוליק רגב וצוות תפעול,
תחזוקה וחשמל, אורנים

קטלוג התערוכה
עריכה **רותי הלביץ-כהן**
עריכה לשונית **אליה דמטר**
עריכה אנגלית **נפתלי גרינווד**
תרגום לערבית **אסעד עודה**
עיצוב גרפי **אילה עיצוב גרפי**
דפוס **ע.ר. הדפסות בע"מ**

הפקולטה ללימודים מתקדמים

דיקן הפקולטה **פרופ' משה יצחקי**
ראשת התוכנית ורכזת מסלול **ד"ר יעל גילעת**
מנהלת הפקולטה **אודליה שביט**
רכזת הפקולטה **ענבל פלג**
אוצרת מוזה 42 **אירנה גורדון**

הנחייה במחקר וכתיבה **ד"ר יעל גילעת**
עוזרות הוראה **אלה קריגר וסיגל אריה**

תודות
לבית אוסף קופפרמן ולמנהלת, **רוני בן-דרור**
למנחי הפרויקטים, לצוות המסלול אומן-מורה.
לסגל התוכנית הרב-תחומית להוראת מדעי הרוח והאומנויות.
לסגל המנהלי של הפקולטה ללימודים מתקדמים.
למחלקת התפעול, חשמל ותחזוקה ולמערכות מידע.
תודה להנהלת המכללה ולהנהלת הפקולטה על התמיכה.

كلّيّة الدّراسات العُليا
برنامَج تدريس العلوم الإنسانيّة والفنون
وفق المنهج المتعدّد التّخصّصات (M.Ed.)

بصمة - وصم - معرِض إنهاء
مسار فنّان - معلّم ABR

17.7.2019 - 31.8.2019
دار مجموعة كوپـفرمان في كيبوتس لوحامي هـچـتاؤوت

أمينة المعرِض **روتي هلبيتس-كوهِن**
المنتِجة **روت أوپـنهايم**
الإنشاء **كوبي سيبوني**
بمساعدة مدير الإنشاء والدّعم التّقنيّ **شموليك رِچـڤ**
وطاقم التّفعيل، الصّيانة، والكهرَباء؛ أورانيم

كتالوچ المعرِض
التّحرير **روت أوپـنهايم, روتي هلبيتس-كوهِن**
التّحرير اللّغويّ **إليا دِمتر**
التّحرير بالإنـچـليزيّة **نفتالي چـرينوود**
التّرجمة إلى العربيّة **أسعد عودة**
التّصميم الضّوئيّ [الـچـرافيّ] **أيَلاه عيتسوڤ چـرافي [أيَلاه تصميم ضوئيّ]**
الطّباعة **ع. ر. هدپـسوت [ع.ر. للطّباعة] م.ض.**

كلّيّة الدّراسات العُليا

عميد الكلّيّة **الـپــروفسور موشيه يتسحاكي**
رئيسة البرنامَج ومركّزة المسار **الدّكتوره ياعيل چـيلعات**
مديرة الكلّيّة **أوديا شـڤـيط**
مركّزة الكلّيّة **عنبال پِـلـچ**
أمينة "موزا 42" **إيرنا چـوردون**

الكتابة والشّرح **د. ياعيل چـيلعات**
المعيدتان **إلاه كريـچـر وسيـچـال أريِه**

نتوجّه بالشّكر
إلى دار مجموعة كوپـفرمان وإلى المديرة، روني بن - درور، إلى مرشدي المشاريع، إلى طاقم مسار فنّان - معلّم.
إلى طاقم البرنامَج المتعدّد المجالات في العلوم الإنسانيّة وفق المنهج المتعدّد التّخصّصات.
إلى الطّاقم الإداريّ لكلّيّة الدّراسات العُليا.
إلى قسم التّفعيل، الصّيانة، والكهرَباء، وإلى نُظُم المعلومات.
شكرًا لإدارة أورانيم ولإدارة الكلّيّة على دعمهما.

הפקולטה ללימודים מתקדמים
2019
תערוכת גמר מסלול
אומן-מורה ABR
התוכנית הרב-תחומית
להוראת מדעי הרוח
והאומנויות (M.Ed.)

אורנים
המכללה האקדמית לחינוך
אוסף קופפרמן

כמה מילים על ABR

תערוכת הגמר של המחזור הרביעי במסלול "אומן-מורה" מזמנת מפגש עם גופי יצירה שנוצרו כ"יצירות חוקרות" במסגרת גישת ABR (Art practice as research /Art based Research - **מחקר מבוסס יצירה / אומנות כפרקטיקה מחקרית**). גישה זו משלבת בצורה מתודית הליכים מחקריים ואומנותיים ומאפשרת להמשיג ולקדם את היצירה במקביל וגם לסירוגין בערוצים שונים ומצטלבים.

הסטודיו - מרחב היצירה, נמצא בלב התוכנית ועל רצף דינמי של תנועות ופניות לעבר עיון ופרשנות, המשגה וכתיבה, שחוזרים ומזינים את היצירה החוקרת בהקשרים רב-תחומיים וחינוכיים. למחקר מבוסס יצירה אופי ספירלי ורב-מעגלי. המחקר מתפתח תוך כדי הפעולה בסטודיו, וככזה מגיב באופן דינמי לנושאים ושינויים בכל הרמות של הפרקטיקה. שאלות המחקר זוכות להידוק ודיוק ואף עשויות להשתנות ולצמוח מתוך הפרקטיקה האומנותית, הרפלקסיה וההתבוננות הפנומנולוגית-פרשנית. התהליך מגיע לסגירה בתצוגה ובחיבור נלווה.

ד"ר יעל גילעת
ראשת התוכנית הרב-תחומית להוראת מדעי הרוח והאומנויות

חותם ; הכתמה - מסע אחר חיפוש זהות

סטודנטיות יקרות,

היה לי העונג ללוות אתכן בתהליכי החשיבה המשותפים תוך שימת דגש על פיתוח שפתכן האישית והייחודית. תוכנית התואר השני, המבוססת מחקר יצירה ABR, מייצרת שיח מתמשך היוצר חיבור בין האישי לקבוצתי.

למדתי איתכן להבין את משמעות ה"חקירה", להעמיק בשיח ברמות חדשות שלא חשבתי שנחוצות. המעבר מחותם אישי להכתמה - למתן עדות, על מעשה שהיה, נוכח, ועתיד להיות או להשתנות, נוכח בכל גופי העבודות שלכן.

מוזיאון קופפרמן, המארח אותנו בתערוכת הסיום שלכן, מהווה אכסניה מדויקת לסיום מסע זה, שדרכו, הטבעת החותם שלכן אחר חיפוש זהות אישית-מקומית, הינה רק התחלה לחיים שלמים של חקירה מחודשת ומתחדשת.

חתימתו של קופפרמן ונוכחותו באומנות הישראלית והבין-לאומית, מאגדת אתכן כקבוצה ומייחדת אתכן כאמניות בשלות, בעלות נוכחות ובגרות ליציאה למסע זה.

אני מאחלת לכן הצלחה בכל שתבחרו לעשות ומאמינה ביכולתכן להטביע את חותמכן בעולם.

רותי הלביץ-כהן

סופי אביגדור

صوفي أڤيـچـدور

Sophie Avigdor

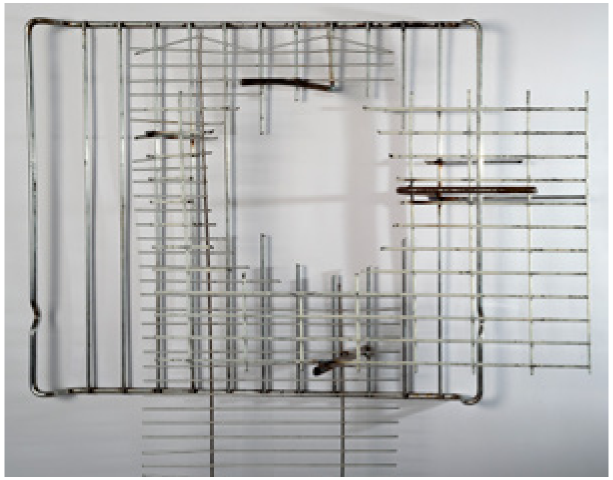

א ש ה
א **מ** א ל 4
נ ש ו א ה
ס ט ו ד נ ט **י** ת ו א ר ‖
ע ו ב ד **ת** מ ש ר ה מ ל א ה

עבודתי נובעת מהקושי לנוע בין תפקידיי השונים. כאישה אמנית נתקלתי בקושי ליצור במסגרת כל המחויבויות הללו כאשר האמירה "הבית קודם לכל" ליוותה והצרה את צעדיי. סימנתי את חוויית השקיפות של תפקידיי המגדריים דרך פירוק ושיבוש "רדי-מייד" מהמרחב הביתי. יצרתי כלים "יש מיש" ו"יש מאין". חקרתי מערכות יחסים המתקיימות בתוך הכלים וביניהם. הכלים והצבתם במרחב העלו אצלי תהיות לגבי יחסי כוח ושליטה. נוצרה הסתכלות חדשה על תפקידיי המגדרים, והיא מניעה מהלך תודעתי המכיל סתירות ומשקעים.

א ש ה   ס י ר
א מ א ל 4   י צ י ק ה
נ ש ו א ה   פ י ר ו ק
ס ט ו ד נ ט י ת ו א ר ‖ מ ר ח ב י ת י
ע ו ב ד ת מ ש ר ה מ ל א ה

מנחת סטודיו: **מרב סודאי**

مرشدة الأستوديو: **مِراڤ سوداي**

Artist Mentoring: **Merav Sudaey**

sophiea@walla.com 052-4382464

מאיה איל רוזנקיאר
مايا إيال روزنكيار
Maya Eyal Rozenkier

גבולות הגוף והחוויה מגולמים בחומר "מתחים סיסמיים בגוף ראשון"

גבולות הגוף מתורגמים בעבודותיי לגבולות החומר. הגוף הוא נוף וטופוגרפיה, והוא מורכב משכבות אורגניות של פנים וחוץ המתבטאות כתל גיאולוגי. פעולות סיסמיות אישיות פנימיות, רושמות בגוף, מסמנות בו, פוצעות אותו, מפסלות אותו.

החוויות מיוצגות ומקבלות ביטוי על פני השטח במדיומים שונים, דקים, דקים מאוד. צלקות הן קווים דקיקים ושבריריים, סדקים שנרפאו הינם זכר לאותם מתחים סיסמיים שמתחת לפני השטח. מתחים אלה הם עמוקים, כואבים, שבירים ורגישים. הם חושפים את חוויות הגוף והנפש, מתוך מבט עצמי, בגוף ראשון. העור אשר מפריד בין פנים וחוץ, ומחזיק את כל החוויות הללו, הוא גבול דק הנחדר, מצטלק, משתנה ומגיב. אין צלקת בלי גוף, ואין גוף בגוף ראשון ללא צלקותיו.

מנחה סטודיו: **פריד אבו שקרה**
مرشد الأستوديو: **فريد أبو شقرة**
Artist Mentoring: **Farid Abu Shakra**

mayaoded@yahoo.com 052-8346596

מרים ארשיד אנדראוס
مريم أرشيد أندراوس
Mariam Arsheid-Andrawes

חתול

גם אובייקטים דוממים עשויים להעלות זיכרונות. בובת חתול שקיבלתי מאבי ביום הולדתי הרביעי הפכה לזיכרון האחרון המחבר בינינו. האובדן בחיי, מות אבי בילדותי הפך לנושא המרכזי ביצירתי.

כאב, מוות וזיכרון עמום נוכחים בעבודותיי, לצד תחושות של העצמה, כוחות נפש ההולכים וגדלים יחד עם זיכרונות נעימים. חבלי הטבור המעניקים חיים, מחברים בין זיכרון אבי שנפטר וילדותי המיותמת עם חוויית האימהות שלי. חוטי חשמל מחברים וקושרים בדים אפורים כחתולים ומחיים את הזיכרון ה"אבוד".

מנחה סטודיו: **פריד אבו שקרה**
مرشد الأستوديو: **فريد أبو شقرة**
Artist Mentoring: **Farid Abu Shakra**

mariamkhalil777@gmail.com 050-5941038

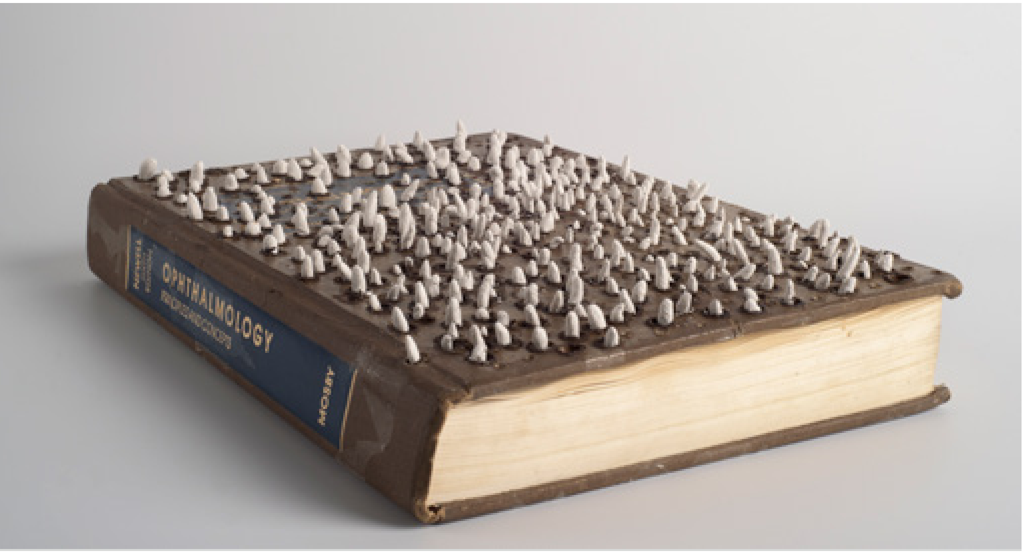

רקפת בהרב

رِكِفت بَهْراڤ

Rakefet Baharav

גינה

הספר הוא חפץ הזיכרון שלי. הספר מחבר אותי אל מתיי.

לפני שלוש שנים התחלתי בבניית גינת ירק, כלומר גינה בה צומחים רק צמחי תועלת. הגינה הייתה רוב עיסוקי באותו קיץ וממנה למדתי הרבה על מחזור החיים, על מוות ועל התחדשות. בקיץ שאחרי הקיץ ההוא, יבשה הגינה ואני חוויתי שכול כפול. אבי ואחותי נפטרו, זו אחר זה. אז החל תהליך האבל. כדי להתמודד עם חידת המוות אני יוצאת לעבוד את הגינה, להתבונן בנעשה וללמוד. חוזרת לסטודיו, לספרים ולמעשה האבל עם הבנה חדשה: המוות הוא חלק ממחזור החיים.

אני רואה כי הגינה לא משמרת, אלא מייצרת את עצמה מחדש. הצומח מפרה עצמו בעוד גוף האדם מתכלה עד תום. ואני תוהה האם אפשר יהיה להחזיק עבור מתיי את הפריון שבגינתי? אני, זו שקברתי אותם, מבינה שלא תהיה כבר הפריה גשמית. לכן אני בונה קפסולה של זיכרון בתוך הספרים כהדהוד לנעשה בגן.

את הספר איני קוברת. אני חורטת בלוח, חורטת בספר, במילה הכתובה, מקלקלת, משבשת את מהלך הקריאה בו ואחר כך מנסה לתקן. מתקנת בחומר לא טבעי, לא מתכלה, שעל אף איכותו "הקישוטית", מנציח את המחלה וההתכלות. מנסה לשמר ולטפח אסתטיקה של אבל.

מנחה סטודיו: **פריד אבו שקרה**

مرشد الأستوديو: **فريد أبو شقرة**

Artist Mentoring: **Farid Abu Shakra**

rakefba@gmail.com 050-9402011

ורד בר

ڤِرِد بار

Vered Bar

בְּגוּף - נוֹכַחַת   THE MANTLE is MENTAL

וַאֲנִי נָעָה
בֵּין כְּסוּת לְזִיכָּרוֹן
בֵּין זִיכָּרוֹן לְאֵבֶל
בֵּין אֵבֶל לְחַיּוּת
בֵּין חַיּוּת לִיצִירָה

ה"כסות הנשית" ככיסוי לגוף, לנפש ולנשמה מעסיקה אותי שנים רבות. ה"כסותיות" שיצרתי בווריאציות השונות שלה, מצהירות על הצד השותק, המתענה, הסיזיפי, ה"שקוף" של האישה, ובד בבד מנכיחות את קיומה, תוך שילוב בין דוקרני לרגיש, בין רך לקשה, בין ברזל לעץ או לבד רך.

שפתי ה"כפולה" כיוצרת מחד גיסא וכתרפיסטית (באומנות) מאידך גיסא, חברו יחדיו במסע לחקר הנשי-פמיניסטי תוך העמקה בתהליך האישי.

מנחת סטודיו: **אתי אברגיל**

مرشدة الأستوديو: **إتي أبرجيل**

Artist Mentoring: **Etti Abergel**

veredbar@gmail.com   050-7495208

יפעת גלעדי

يِفعات چـلعادي

Yifat Giladi

לצטט ולצותת

היצירה שלי נובעת מהתבוננות במערכות היחסים עם הקרובים אליי והצורך לבחון ולעבד אותם, ומתרחשת בתווך שבין התיעוד והמציאות, בין האישי, המוסתר והאפל - לגלוי ולחשוף.
התיעוד היא ישות שאין לי שליטה עליה. לפעמים בחושיה המחודדים היא מקדימה את זמנה הרבה לפני שהסיפור נרקם. אני יוצרת וחיה בתוך התופעה הזו, כאשר עם הזמן לימדתי את עצמי להפוך את החומרים לסיפורים ואת הצופים למציצים ולמצותתים.
הפעם בחרתי לספר את סיפור הפרידה של אמי מאבי, מאיתנו - הילדים - ומעצמה.

מנחה סטודיו: **ניר הראל**

مرشد الأستوديو: **نير هارئل**

Artist Mentoring: **Nir Harel**

yifatgiladi@gmail.com 052-3557527

הילה הרמלין קוטנר

هيله هرملين كوطنر

Hila Hermelin Kuttner

הבטחה ואימה

מביטה למציאות בעיניים: אלימות, הרס ומלחמות בכל מקום, כל הזמן. עולם הנשלט על-ידי גברים. כאילו לא הרינו וילדנו אותם מימי בראשית כדי לחיות - הם נסחפים בזרם ההיסטוריה וממשיכים לזרוע חורבן. עלינו ועל עצמם.

נשים בביתן, ילדות וילדים במיטתן/ם וגם תינוקות, חיילים, פליטים ו"סתם" בני אדם שנקלעו לקווי העימות: כולם קורבנות, ניצבים בסרט אימה מבוים היטב של בעלי הכוח. גברים, כבר אמרנו? עם החומרים הללו אני מדברת. ממקמת תינוקות "רדי-מייד" זעירים על מצע סינטטי ורוד, כמו להתחיל מהתחלה, ואז בוראת להם מצבי אימה מחומרים שונים אורגניים ואנאורגניים (רשתות מתכת, שקי יוטה, שעווה, סיליקון, פיגמנטים) שצבעם ירקרק-חום, בשחזור טראומתי של מה שכבר היה ועוד עתיד לבוא: פירוק, היערמות, השחתה, כאוס, אובדן זהות. מציירת על פורמטים גדולים בצבעים חזקים, דימויים מקוטעים בעלי אופי גופני פצוע-פוצע. חורטת ומדפיסה תצריבים בעלי תוכן חלקי, קלוש, מפורק וכמעט רפה.

כאב נפשי המוליד זעזוע ומחאה, המולידים פעולות אומנותיות, היולדות זעזוע וכאב נפשי. ואולי הגיע זמננו כנשים להצליח ללדת עבור עולמנו מציאות אנושית אחרת? מציאות נטולת אלימות ושאינה בשליטתה הרודנית של הפטריארכיה?

מנחת סטודיו: **אתי אברגיל**

مرشدة الأستوديو: **إتي أبرجيل**

Artist Mentoring: **Etti Abergel**

hila.hermelin.kuttner@gmail.com 054-5420221

שירה לוין (וייס)

شيره لـڤين (ڤايس)

Shira Levin (Weiss)

סימני התעוררות

במעבר מן הממד חסר הצורה שאין לו גוף ולא דמות הגוף, אל עולם הצורות הנוצרות – התיתכן בריאה חדשה שאינה 'מאבדת' את אותו ממד עלום ממנו הגיחה, בעודה מתגלמת? ביצירתי אני שבה ומחפשת אחר איזון עדין זה שבין הממדים, ובין מצבי התודעה השונים – היוצר והער. זה הבוקע מן הפנים אל העולם, וזה השב מן העולם פנימה. עוקבת בדריכות אחר ידי הרושמת ותודעתי החמקמקה, ובוחנת את יכולתי לשתף גם אחרים בחוויה, כיוצרים עצמאיים בתוך היצירה.

הקשבה לצלילים שמשמיע הכלי הרישומי על המצע, מספקת עוגן איתן לשוב אליו בכל פעם שהתודעה טובעת בין גלי ים התופעות ומתמזגת עם תנודותיו. מדיטציה ציורית מודעת, דינמית, נולדת מתוך היצירה, ומאפשרת ציור הווה, המגביר את נוכחותו של מצב זה בחייו של יוצר הרוצה בכך.

מנחת סטודיו: **מאיה אטון**

مرشدة الأستوديو: **مايا أتون**

Artist Mentoring: **Maya Attoun**

shirawss@gmail.com 054-6880650

הדס חן-ווֹפּל

هداس حِن - ڤوپـل

Hadas Chen-Vopel

עוד מאותו הדבר

מי קבע את הגודל, הכמות, השובע, המרחב, השקיפות? איך להבין את השפע? האושר? הכאב? הפציעה? מה נכון לי? עד לאן אני מוכנה לפתוח ולהראות? אלה הן השאלות הרבות המעסיקות אותי בחיי והן קיבלו מקום מרכזי בעשייה האומנותית שלי בשנים האחרונות.

היצר לפעול ולעשות עוד ועוד מאותו הדבר, מתחזק בפעולות חזרתיות. באופן שיכול להישמע פרדוקסלי, האובססיביות מרגיעה את נפשי המחפשת מקום מכיל. אני מייצרת מכלים, קוקונים. עוטפת אותם בחוטים רכים, דקיקים. הקושי החד והדוקר מבצבץ מתוכן ומבעדם.

רוצה שקט, יוצא בלגן מרעיש. רוצה נעים, יוצא פוצע. מדממת וחובשת. פוצעת ומאחה. רוקמת ומסתירה. מגלה ועוטפת. היצירות מכוונות לדבר אחד אך הן מביעות דבר אחר.

מנחת סטודיו: **דורית רינגרט**

مرشدة الأستوديو: **دوريت رينـچـارت**

Artist Mentoring: **Dorit Ringart**

hadas1963@gmail.com 054-3003399

ענבל טימור

عنبال طيمور

Inbal Timor

.

פתחתי דלת
הבחנתי,
סימן של שינוי

אומנות בשבילי היא כניסה לתוך תהליך של יצירה ושינוי. הנושאים והחומרים איתם אני עובדת מגוונים, אם כי הם בדרך כלל חומרים אורגניים ופשוטים שמושכים ומפעילים אותי. התוצר האומנותי הוא תוצאה של מה שהתגלה לי בדרך.

האומנות שלי היא מעין התחקות אחר חלקיק חיים שאני מזהה והוא 'קורא אליי'. תפקידי להתקרב אל העולם ואל עצמי, להיכנס פנימה ולגלות דבר-מה, כל פעם מההתחלה.

רודפת אחרי להקת מעופפים העולים מתוך סבך של צמחיה. מוקסמת מאורות וצללים, משחקת עם צורות ומילים, מחפשת מפתח כניסה למקור הדממה.

מנחת סטודיו: **אתי אברגיל**

مرشدة الأستوديو: **إتي أبرجيل**

Artist Mentoring: **Etti Abergel**

timorinbal@gmail.com 054-4517527

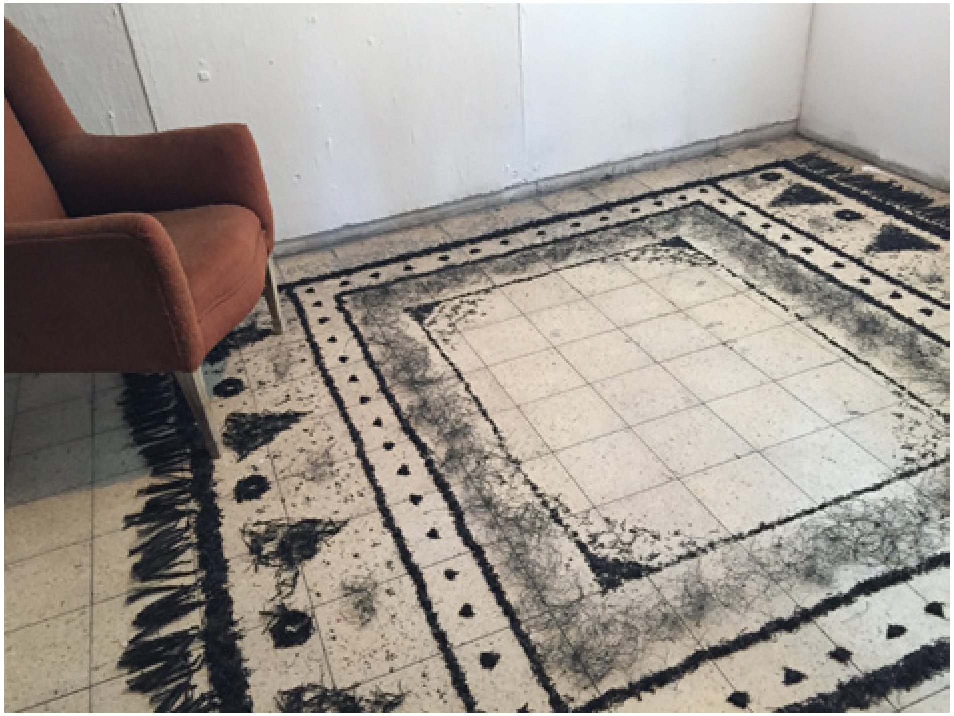

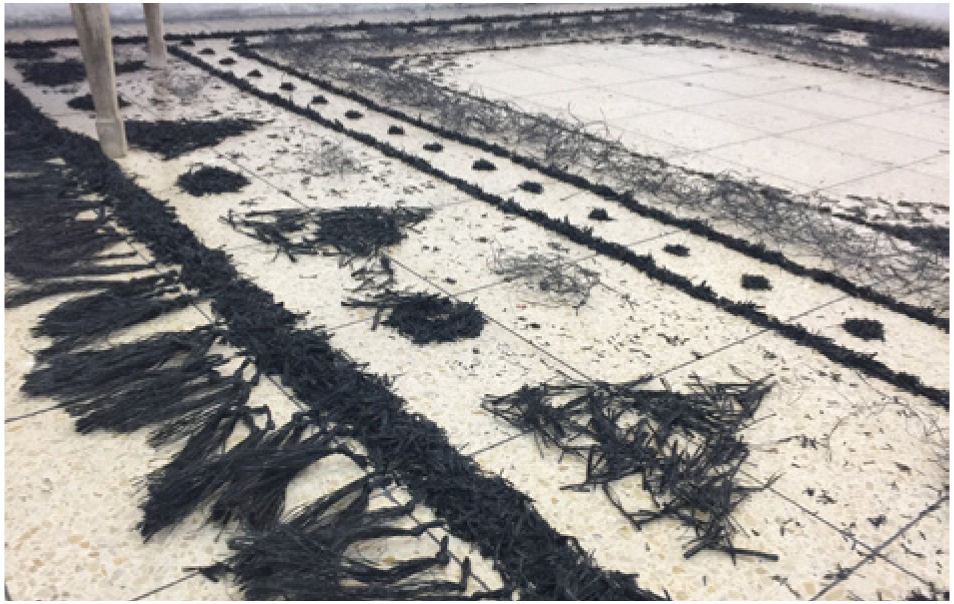

דורית כהן

دوريت كوهِن

Dorit Cohen

ה-8 דונם - פרולוג

גדלתי בעמק ועזבתי אותו, אך הוא כנראה מעולם לא עזב אותי, וכשהוא קרא לי - חזרתי. הלימודים באורנים החזירו אותי אחרי עשרים וחמש שנים לסביבה הכל כך מוכרת ואפשרו לי להתבונן בנוף הביתי בעיניים זרות יותר, בוגרות וחומלות יותר. כאמנית חוקרת התחלתי באופן אינטואיטיבי לעסוק בדימויים, צילומים וחומרים הלקוחים מהמשק החקלאי בו גדלתי. השלב הראשון בעבודתי היה שיטוט במשק ובשטח, איסוף חומרים ותיעוד שלהם ושל המרקמים השונים שמצאתי בסביבה.

מאוחר יותר התבוננתי בחומרים שצברתי וגיליתי שעולים מהם בעיקר אבק, פירורים, שאריות וחלקים נטושים. מהחומרים האלה התחלתי ליצור מרחבים שבהם מה שמת, התייבש, נִטש והתפורר - קיבל חיים, אסתטיקה ונוכחות פתיינית שמכילה בו-זמנית גם את הנוכח וגם את הנעדר ללא הכרעה בין שני הכוחות הללו.

השאלה הגדולה שעימה התמודדתי הן כיוצרת הן כחוקרת הייתה מהי המטפורה שיכולה להכיל את אותם כוחות סותרים ללא ביטול אף אחד מהם. איזה מרחב יכול להכיל את אותם חומרים נטושים ולהשאיר אותם מתים וחיים בו-זמנית. לאחר תהליך ארוך הגעתי אל השדה, ולא סתם שדה - **ה-8 דונם** - שדה שהוא רשת סבוכה של זיכרונות שלי ושל הדורות הקודמים, אנשים קרובים ורחוקים. שדה מטפורי המהווה עבורי כר נרחב למחקר, חרישה ואיסוף הן של חומרים פיזיים הן של סיפורים היסטוריים. סיפורים בעלי תכנים, תמות ודימויים המצטלבים ומזמינים שיטוט במקום שבו גם האין וגם היש מתרחשים.

מנחת סטודיו: **מאיה אטון**

مرشدة الأستوديو: **مايا أتون**

Artist Mentoring: **Maya Attoun**

doritcon@gmail.com 050-8884990

מריה סאלח מחאמיד

ماريا صالح محاميد

Maria Saleh Mahameed

שוף

בעבודותיי אני מתריסה על הפקרתם של תושבי עירי ושל כלל תושבי ה"מגזר" הערבי, על חוסר איכפתיות של רשויות החוק ועל אי לקיחת אחריות על ידי המדינה על כלל אזרחיה, המאפשרות את הירי וההרג הסתמי היום-יומי. במקביל אני נותנת ביטוי ציורי לפעולה שבחרתי לקיים: במהלך 2018 נעניתי לפנייה מבית החולים הדסה בירושלים לתרום מח עצם מגופי לנער אנונימי. פעולת התרומה מייצגת עבורי את האופן המורכב שבו נארגים זה בזה החיים והמוות. התרומה הייתה בחירה מודעת, נתינה לאחר מתוך רגש של אחריות אנושית וחמלה שמצופה שיתקיימו גם במישור החברתי הכללי.

אני ציירת של פורמטים גדולים, מעין מגילות שהעבודה עליהם נפרשת על הרצפה ומספרת סיפור אסוציאטיבי, שאותו אני חווה בעת העשייה באופן טוטלי, גופני, רגשי, חומרי ודימויי.

מנחת סטודיו: **דורית רינגרט**

مرشدة الأستوديو: **دوريت رينچارت**

Artist Mentoring: **Dorit Ringart**

mary.873@hotmail.com 054-6942780

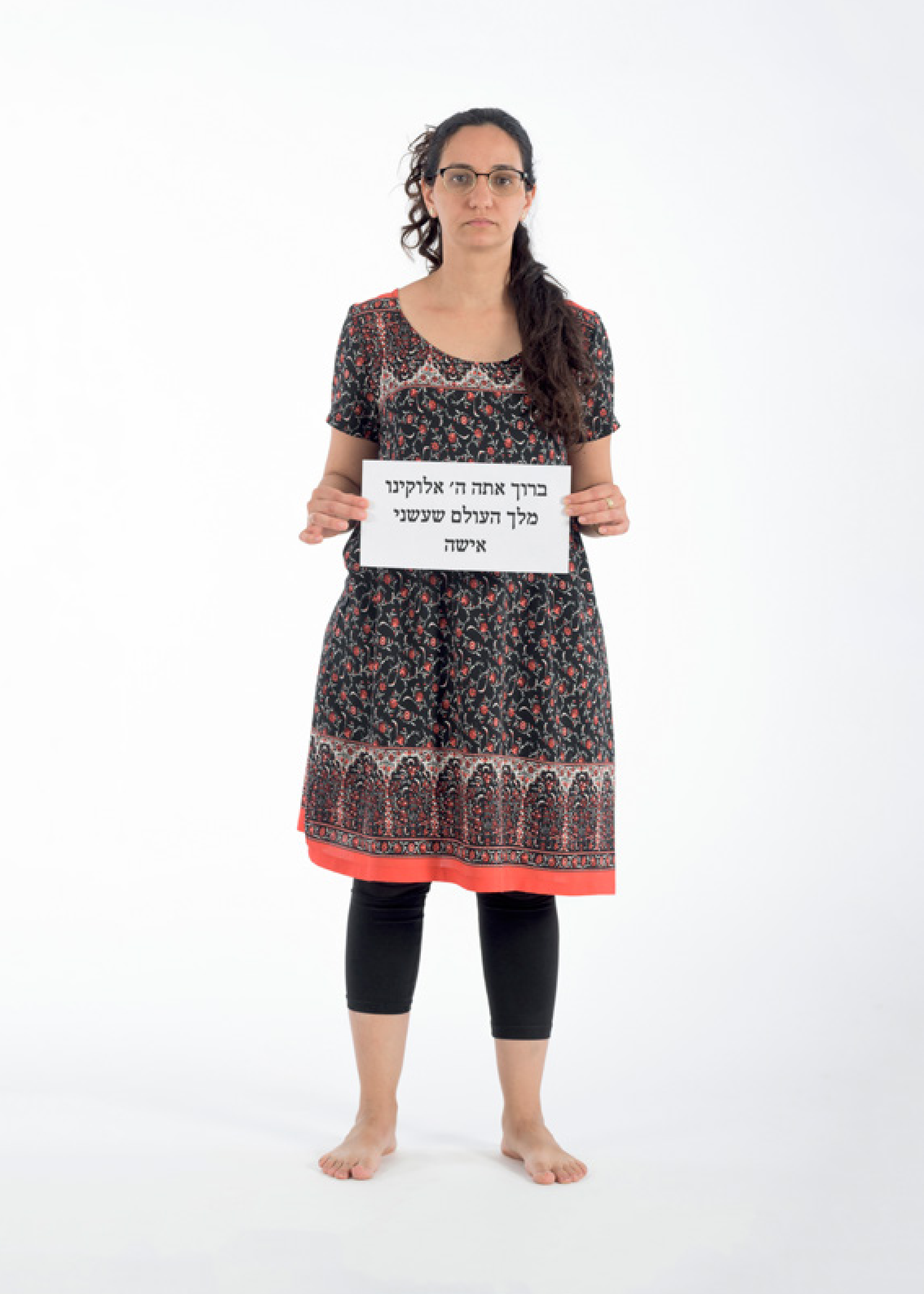

מיכל נעמן

ميخال نعمان

Michal Naaman

זמן להתעורר

גוף, נשיות, מיניות.

אני ניגשת לנושאים אלו מנקודת מבט של אישה, דתייה, יוצרת. כמי שגדלה בבית דתי-מסורתי ולמדה במוסדות דתיים המופרדים מגדרית.

עבודתי עוסקת בחיפוש אחרי הדרך לבטא תכנים שיש לגביהם שתיקה או דיבור מרומז. השפה שלי היא בחלקה מרומזת ובחלקה ישירה ואף בוטה. אני נעה על הציר שבין זהירות וכבוד למקום ממנו באתי לזעקה ולמחאה על הגישה הרווחת בחינוך הדתי-לאומי. היום אני נמצאת בנקודה בה אני בוחנת את הדברים מחדש. כאומנית-אישה-אימא-מורה אני מבקשת להתייחס לנושאים מושתקים ומוצנעים בחברה בה גדלתי.

הנחת איבר המין הנשי כדימוי במרכז יצירת האומנות שלי היא מורכבת עבורי. למרות המורכבות אני מרגישה צורך ויכולת לפתוח את הנושא ולדון בו.

סיכת הביטחון מהווה עבורי עוגן. זה אובייקט קטן המשמש אותי ברוב העבודות ומעניק החזקה, שמירה על הצניעות באופן רופף, כזה המאפשר מחשבה וביקורת ודיאלוג בין העולמות.

מנחת סטודיו: **מרב סודאי**

مرشدة الأستوديو: **مِراڤ سودائي**

Artist Mentoring: **Merav Sudaey**

054-5257764 michlazz@gmail.com

מאיה פוקס

مايا فوكس

Maia Fuchs

מבנה זהותי

עבודתי עוסקת במפגש בין מבנה למרחב, בין בית כמבנה חיצוני לבין הבית הפנימי. אני פועלת וחוקרת בסטודיו הנמצא על שולחן המטבח בביתי. על השולחן אני חותכת, בוצעת, חורכת, שורפת, בוררת, מפרקת, מפזרת, מסדרת, עורמת, ממיינת, יוצרת, מחזקת ובונה. תרה אחר מבנים ארכיטקטוניים בהם חקוקה היציבות שהתעצבה והתקשחה כממשק לפנימיות. בוחנת את התיחום המגדיר והיוצר הנובע מהיחסים בין חוויותי שעיצבו והקשיחו מבנה וגוף. מחפשת את ההדהוד שבין פְּנִים לפָנִים.

מנחת סטודיו: אירנה גורדון

مرشدة الأستوديو: إيرِنا چوردون

Artist Mentoring: Irena Gordon

mayaf245@gmail.com 054-5618605

שרה קמינקר

ساره كمينكر

Sara Kaminker

זהות כמעשה בילוש

המקורות לעבודה שלי מגיעים קודם כל מהמקום ממנו באתי. בשנת 1990 היגרתי עם אימא שלי מברית המועצות לשעבר לאשקלון. מאז אני נמצאת בתהליך מתמשך של כינון זהות. מעין זהות היברידית שאני יכולה לחיות בה בכפיפה אחת עם הזהויות השונות, המגוונות ואפילו הסותרות. הזהות שלי הינה זהות מתהווה: היא אינה רק עניין אישי סובייקטיבי אלא היא מתעצבת תוך משא ומתן דינמי עם הסביבה שבה אני חיה. אני מרגישה שעבודותיי הן מחקר בלשי שאותו אני מרכיבה בעזרת הפרטים ש"נשארו בזירה". אני מתעדת את כל המקומות שגרתי בהם, מנסה לחשוף את האמת. יחד עם זאת, כאשר אני מרגישה לא בנוח עם ה"אמת", אני בוחרת בפעולה של טשטוש הזירה על-ידי פיזור אבקת נצנצים בצבע זהב.

בעבודת הווידאו אני מנסה לחשוף את האמת של אבי מתוך פניה של אימי על-ידי פיסול מחדש. בעוד אימי יושבת על הספה שבסלון ומדברת איתי, אני מנסה להבין מי הוא בעצם אבא שלי...

המטרושקות העשויות בטון מגלמות זיכרון ילדות, את חוויית ההגירה של "שם וכאן" ואת הסטריאוטיפים שגדלתי בתוכם בבית ובחברה.

מנחות סטודיו: **רותי הלביץ-כהן, אירנה גורדון**

مرشدة الأستوديو: **روتي هلبيتس-كوهِن، إيرنا چوردون**

Artist Mentoring: **Ruthi Helbitz-Cohen, Irena Gordon**

sarakam146@gmail.com 052-6370061

לאה רון

لئه رون

Leah Ron

״והם חיו באושר ועושר עד עצם היום הזה״?

רבות מאגדות הילדים העוסקות בזוגיות ואשר עליהן גדלנו, נחתמות במשפט הקלישאתי: ״והם חיו באושר ועושר עד עצם היום הזה״. כמוני, גם נערות אחרות חלמו או חולמות על יום חתונתן כפנטזיה, מדמיינות את חתנן כנסיך ואת עצמן כנסיכות מהאגדות, ולו ליום אחד. החיים שאחרי החתונה יבואו לידי ביטוי רק לאחר שהנסיכה והנסיך יורידו מעליהם את אדרת המלכות, ויתבוססו בבוץ החיים האמיתיים. לא פעם האופוריה מתנפצת אל מול המציאות והשגרה, והנערה נאלצת להתעורר מאבק הכוכבות שדבק בה ללילה אחד.

בעבודתי אני חוקרת את האידיאליזציה של דמות הכלה/הרעיה בטקס נישואיה. השימוש שאני עושה ב״רדי-מייד״ מהמרחב הפרטי (גם שלי), מייצג, בעיניי, מציאות קיימת, והטיפול לו הוא ״זוכה״ באמצעות הרס, הכתמה, הגזמה, הגחכה והומור, מנסה לנפץ את התמונה הוורודה ״הסכרינית״, חסרת הדאגות של החתונה מהסרטים. פרטי לבוש שונים הקשורים בטקס החתונה עברו תהליכים שונים של שינוי. שמלה, חליפה, הינומה, זר ונעליים נמרחו בשעווה שמצד אחד יש לה סגולות של שימור, אך מצד שני היא מכתימה ומקלקלת. זוג נעליים נטבל במלט, שמסמל בעיניי את הקיבעון הקיים במנהגים מסורתיים בנוגע לתפקידן של נשים בטקסי החתונה. על שמלה אחת הדבקתי קולאז׳ של תמונות שנלקחו מירחוני חתונות ומאלבום צילומי חתונה פרטית שלי ועל אחרת תפרתי פפיונים. באמצעים אלה שיניתי את המשמעות שלהם.

גם אני בונה מצבים פנטסטיים, אבל הם נושאים קלקול ושיבוש כנוגדן לאמונה עיוורת באגדות. ואולי מהקלקול יצמח מבט מפוקח על זוגיות ושינויים לאורך החיים.

מנחת סטודיו: **אתי אברגיל**

مرشدة الأستوديو: **إتي أبرجيل**

Artist Mentoring: Etti Abergel

lron1@walla.com   050-5803784

ליקך שמואלי

ليلاخ شموئلي

Lilach Shmuely

תריס - גוף עבודה

בין מ ת ר ו ו ח

המקום והעבר תָוֶוך

בין נוגע

המקום וההווה ומישיר מבט

מתחכך גוף

אני עובדת על גבי נייר מוצמד למשטח של תריס. בעזרת כלי הרישום אני מתנגדת לו, לוחצת ומפעילה עליו כוח תוך תנועת סריקה צפופה וקצבית. כתוצאה מפעולת מגע עיוורת זו, מתהווים קווים, מהדהד דימוי. לעיתים הם מופיעים כסימני הטבעה ולעיתים כעקבות תשליל. שניהם מאפשרים השארת סימן. רישום.

בתהליך העבודה אני בודקת דרכי מעבר מהקונקרטי אל המופשט ואל הפואטי, ושואלת באילו אופנים יכולה להפוך פעולת הרישום האינסטינקטיבית, הרפטטיבית והבלתי נשלטת, לגוף של עבודה, לעבודה שהיא גוף.

מנחת סטודיו: **ורד נחמני**

مرشدة الأستوديو: **ڤِرِد ناحماني**

Artist Mentoring: **Vered Nachmani**

lilash261@gmail.com 052-3967213

זיו שר

زيـڤ شِر

Ziv Sher

שוטטות

מאותו רגע, בשעה מוקדמת של בוקר, מפקיחת העיניים ועד שנעצמות מחדש, עברו במבטו אינספור מראות של אור. חלק אפשר היה לאסוף ולשמר כך שייראו כמו תמונות של מציאות או צילומים שהיו יכולים להיות חלק מסיפור או זיכרון. רוב המראות הפכו למה שנשכח והן אינן נגישות יותר למגע או מראה, נותרות ללא זכר קונקרטי בתודעה. המבט משתחרר לדרך משלו מבלי יכולת לחבר את המראות לסיפור. כמו מראות ללא פשר היכולים להיות כל סיפור או חלום. לאט מתבהרת ביוגרפיה של מבט. לא תיעוד, לא שימור של פריט אספנות, כמו חלום. מראות של זיכרון המתפוגג עם שחר.
מה שאפשר להחזיק ולשמור כתמונות של יומיום, שרידים של מבט צילומי ועוד מבט החוזר ומסתכל על מה שכבר לא יהיה שוב. עולמות נפרדים חולפים על פניי במהירות האור בלי להבין את פשרם. התבוננות משוטטת על התבוננות משוטטת שבתוכה מתחולל ניסיון להבין את מה שנראה ולהרכיב אותו מחדש. נשאר דימוי מעורפל, דוקר לפעמים, יוצר חיבור בין עולמות, מתפוגג ומתבהר מחדש.

בתערוכה מוצגים דימויים מצולמים שנבחרו מתוך שוטטות המבט הצילומי ומתוך מבט מחודש על הדימויים שנאספו לספרוני צילום. אלו ניסיונות להתבונן על המבט עצמו ללא נושא.

מנחת סטודיו: **גליה בר אור**

مرشدة الأستوديو: **ﭼاليا بار أور**

Artist Mentoring: **Galia Bar Or**

zivsher@netvision.net.il 052-2361476

Lilach Shmuely ليلاخ شموئلي

[Pp. 36-37]

The Window Shutter—Body, Work

I work on a sheet of paper that's pressed to the surface of a window shutter. Using my drawing instrument, I resist it, apply pressure to it, and exert force over it with a dense rhythmic sweeping motion. This blind sensory act makes lines emerge and an image resonate. Sometimes the mark of an imprint appears, and sometimes a negative trace. Both allow me to leave a mark, a record.

In this working process I seek paths of transition from the concrete to the abstract and the poetic. I inquire about the ways in which the instinctive, uncontrollable, repetitive act of drawing can turn into a body of work, a work that becomes a body.

أباجور – جسد عمل

بين
المكان والماضي
بين
المكان والحاضر
يحتكّ الجسد
يتمدّد
متمركزًا
يمسّ
ويصوّب نظره

أنا أعمل على ورق لصيق بمسطّح أباجور. وبساعدة أداة التسجيل أقاومه، أضغط وأفعّل عليه قوّة من خلال حركة مسح كثيفة وإيقاعية.

ونتيجة لعملية اللّمس العمياء هذه تتشكّل خطوط، ويُستشعَر تشبيه. هي تظهر، أحيانًا، كعلامات وصم، وأحيانًا كأعقاب شريط تصوير. وكلتاهما تتيحان إيحاء علامة. تسجيلًا.

أقوم – في أثناء العمل – بفحص طرق انتقال من العينيّ إلى المجرّد وإلى الشاعريّ، وأسأل بأيّ طرق يمكن أن تصبح عملية التسجيل الحدْسيّة الحسّيّة، المتكرّرة، وغير المسيطَر عليها، جسد عمل، عملًا هو جسد.

Ziv Sher زيف شِر

[Pp.38-39]

Wandering

Since that moment early in the morning, with the opening of eyes and their closing again at day's end, a myriad of sights of light had overtaken him. Some could be collected and preserved so that they would be seen as images of reality or photographs that might be part of a story or a memory. Most of the sights have been forgotten and are no longer accessible to touch or sight, lost to concrete conscious memory. The gaze is released into its own path without being able to connect the sights to a story—like inexplicable sights that may be part of any story or dream. Slowly a biography of a gaze becomes clearer, without documentation, without the conservation of collectibles, oneiric. Sights of memory dissolving at dawn.

What can be kept and saved as images of the everyday, the remains of a photographic look and another look that re-examines what will no longer be again? Separate worlds pass by at the speed of light, their meaning never understood. Reflection wanders among wandering reflections in which an attempt is made to understand what is being seen and to reassemble it. Remains of a vague image, sometimes stabbing, create a connection between worlds, dissipate and regain their clarity. The exhibition presents photographic images chosen from the wandering of the photographic gaze and a renewed look at images collected into photographic booklets—attempts to look at the gaze itself, a gaze without a subject.

تسكّع

منذ تلك اللّحظة، في ساعة صباح باكرة، منذ تفتّح العينين حتّى إغماضهما من جديد، مرّ في نظرته ما لا حصر له من مناظر الضوء. كان من الممكن جمع بعضها وحفظه، لتبدو مثل صور واقع أو تصاوير كان من الممكن أن تكون جزءًا من حكاية أو ذاكرة. لقد أصبحت غالبية المناظر ما قد نُسي، حيث لم تعُد في المتناول للمسها أو لرؤيتها، لتبقى بلا ذكر عينيّ في الوعي. يتحرّر النظر إلى طريقه من غير قدرة على ربط المناظر بالحكاية. إنّها مثل مناظر بدون تفسير، في إمكانها أن تكون أيّ حكاية أو حلم. وعلى مهل تتّضح سيرة ذاتية لنظرة. ليس ذلك بتوثيق، ولا بحفظ قطعة تجميع، مثل الحلم. إنّها مناظر ذكرى تتلاشى مع الفجر. ما يمكن قَنْوُه وحفظه مثل صور يومٍ يومٍ، بقايا نظرة تصويرية، ونظرة أخرى تعود وتنظر إلى ما لن يكون مرّة أخرى. عوالم منفصلة تمرّ من أمامي بسرعة الضوء، من دون أن أفهم تفسيرها. تأمّل متسكّع على تأمّل متسكّع تحدث داخله تجربة لفهم ما يُرى وإعادة تركيبه من جديد. يظلّ هناك تشبيه ضبابيّ، واخز، أحيانًا، يخلق علاقة بين العوالم، يتلاشى ويتّضح من جديد. نجد في المعرِض تشبيهات مصوّرة تمّ اختيارها من خلال تسكّع النظر التصويريّ، ومن خلال نظرة متجدّدة إلى التشبيهات التي تمّ جمعها لكتيّبات تصوير. هذه محاولات لتأمّل النظرة نفسها من دون موضوع.

Sarah Kaminker ساره كمينكر

[Pp. 32-33]

Identity as a Detective Story

My work originates in where I am. In 1990, I immigrated with my mother from the former Soviet Union to an old neighborhood in Ashkelon, Israel. I am in the process of establishing my identity, a kind of hybrid identity in which I can live in harmony with the different, diverse, and even contradictory identities that I harbor. My identity is an emergent one: not only a singular self, a subjective matter, but one shaped by dynamic negotiation with the environment in which I live.

My work is a detective story that I compose from evidence “left at the scene.” I document all the places where I live in an attempt to expose the truth. Yet when I feel uncomfortable with this truth, I choose to cover it up by spattering it with gold powdered glitz. In my video work, I try to reveal my father's truth from my mother's face by re-sculpting it. As my mother sits on the living room sofa talking to me, I try to figure out who my father really is... The mutrioshkot made by concrete, embody a childhood memory, the Israel–USSR migration experience and the stereotypes on which I was raised at home and in society.

الهُويّة كعمل تعقّب سرّيّ

تأتي مصادر عملي، أوّلًا وقبل كلّ شيء، من المكان الذي أتيت منه. عام 1990 هاجرتُ مع أمّي من الاتّحاد السوڤييتيّ السابق إلى عسقلان [أشكلون]. ومنذ ذلك الحين وأنا في داخل عملية متواصلة من إنشاء هُويّة. ما هو أشبه بهُويّة هجينة يمكنني أن أعيش فيها مع الهُويّات المختلفة، المتنوّعة، وحتّى المتناقضة. هُويّتي هُويّة متشكّلة: إنّها ليست مسألة شخصية ذاتية فقط، بل هي تتبلور من خلال مفاوضات متحرّكة مع المحيط الذي أعيش فيه.

إنّني أشعر بأنّ أعمالي هي بحث تعقّب سرّيّ أقوم بتركيبه بمساعدة التفاصيل التي "بقيت في الحلبة". إنّني أوثّق جميع الأماكن التي سكنت فيها، أحاول كشف الحقيقة. ومع ذلك، عندما أشعر بعدم الراحة مع الـ"حقيقة"، أختار القيام بتشويش الحلبة، وذلك من خلال نثر مسحوق أوراق برّاقة ذهبية اللون. وأحاول في أعمال الـڤـيديو كشف حقيقة أبي، من خلال توجّه أمّي بوساطة النحت من جديد. فبينما أمّي تجلس على الأريكة في الصالون، وتتحادث معي، أحاول أن أفهم من هو، عمليًّا، أبي... الـ"متروشكات" [اللّعب الخشبية] المصنوعة من الباطون تجسّد ذاكرة طفولة، والتجربة الانطباعية الخاصّة بالهجرة لـ "هناك وهنا"، والأفكار المسبّقة التي نشأت داخلها في البيت والمجتمع.

Leah Ron لئه رون

[Pp. 34-35]

And they lived happily ever after?

Many romance tales end with “And they lived happily ever after.” Young ladies dream of this fantasy wedding day, their grooms as princes and themselves as princesses. They experience real life only after they shed their wedding gowns and walk down the muddy road of life. Often the euphoria of expectations shatters against the mundane reality as the young lady shakes off the stardust of that night of fantasy.

I study the idealization of the bride/wife figure at her wedding. My use of ready-made personal items represents a reality and its treatment through destruction, staining, exaggeration, ridicule, and humor. It shatters the rosy image of weddings in the movies. It transforms wedding clothing by covering it with wax, which preserves but also stains. It dips pair of shoes in cement to symbolize the stagnancy of women’s traditional role in weddings. I create fantasy scenarios of destruction and distortion as antidotes to blind faith in fairytales, possibly yielding a wiser perspective on romance and its lifelong transformations.

"وعاشوا في ثبات ونبات حتّى اليوم"؟

الكثير من حكايات الأطفال التي تتناول الزوجيّة، والتي كبرنا عليها، تُختتم بجملة الكليشيه: ”وعاشوا في ثبات ونبات حتّى اليوم“. ومثلي، حلمت فتيات أُخريات، أيضًا، أو أنّهنّ يحلمن بيوم زفافهنّ كفانتازيا، إنّهنّ يتخيّلن عريسهنّ أميرًا، ويتخيّلن أنفسهنّ أميرات من الحكايات، ولو ليوم واحد.

الحياة بعد الزفاف ستجد تعبيرها، فقط، بعد أن تنزع الأميرة والأمير عنهما عباءة الملك، ويتمرّغا في وحل الحياة الحقيقية. وأكثر من مرّة تتحطّم حالة الابتهاج على صخرة الواقع والروتين، حيث تُضطرّ الفتاة إلى الاستيقاظ من غبار النجومية الذي علق بها لليلة واحدة.

أبحث بعملي في تعظيم شخصية العروس\الزوجة في حفل زفافها. إنّ استعمالي لـ"رِدي – مِيد" من المحيط الفرديّ الخاصّ (الخاصّ بي، أيضًا) يمثّل – في نظري – واقعًا قائمًا، والعناية التي "يحظى" بها من خلال الهدم، الوصم، المبالغة، التسخيف، والسخرية، تحاول أن تحطّم الصورة الزهرية "الفضولية" التي ليس هناك ما يقلقها للزفاف من الأفلام.

تفاصيل لباس مختلفة متعلّقة بحفلة الزفاف مرّت بإجراءات مختلفة من التغيير. فستان، بدلة، طرحة، طاقة ورد، وحذاء، دُهنت بالشمع، حيث هو – من جهة – يتميّز بالمحافظة، لكنّه – من جهة أخرى – يصِم ويُفسد. زوجا حذاء يبلّلان بالأسمنت، الذي يرمز – في نظري – إلى الركون القائم في العادات التقليدية بالنسبة إلى دور النساء في حفلات الزفاف. وعلى أحد الفساتين ألصقت كولاج صور التقطتها من مجلّات أعراس ومن ألبوم صور زفافي الخاصّ، وخيّطت على فستان آخر ربطات عنق الفراشة [پاپيونات]. وبهذه الوسائل غيّرت معناها.

أنا، أيضًا، أبني حالات خيالية، لكنّها تحمل تخريبًا وتشويشًا كجسم مضادّ للإيمان الأعمى بالأساطير. فلربّما من التخريب ستنشأ نظرة فاحصة إلى الزوجيّة والتغييرات على امتداد الحياة.

Michal Naaman   ميخال نعمان

[Pp. 28-29]

Time to Wake Up

Body, femininity, sexuality.
I approach these issues from the point of view of a woman, a religious person, and an artist—a woman raised in a traditional religious home and educated in religious institutions that are gender-segregated. My work deals with searching for a way to express contents that have long been implied or silenced. I use a language that is sometimes implicit but at other times direct and even blunt. I move along the axis between caution and respect for the place whence I came and protest against the prevailing approach in Israeli state-religious education.
Today I have reached the point where I re-examine things. As an artist-woman-mother-teacher, I wish to relate to the issues that the society that raised me silenced and covered up. Placing the image of female genitalia at the center of my artwork is complicated for me. Despite the complexity, I feel the need and the ability to broach the subject and discuss it. The safety pin is my anchor: a tiny object that serves me in most of my works to confer possession and maintain modesty loosely in a way that that allows thought, criticism, and dialogue between the worlds to take place.

وقت للاستيقاظ

جسد، أنوثة، جنسية.
أتطرّق إلى هذه المواضيع من وجهة نظر امرأة، متديّنة، مبدعة. كمن ترعرعت في بيت متديّن – تقليديّ، وتعلّمت في مؤسّسات دينية مفصولة جُنوسيًّا [جِنْدَرِيًّا].
يتناول عملي البحث عن طريقة للتعبير عن مضامين تواجَه بالصمت أو بالحديث بالترميز.
إنّ لغتي – في جزء منها – ترميزية، وفي جزئها الآخر مباشرة، لا بل نابية. إنّني أتحرّك على المحور الذي بين الحذر والاحترام للمكان الذي أتيت منه، وبين الصرخة والاحتجاج على التوجّه السائد في التعليم الدينيّ – القوميّ.
أنا موجودة، اليوم، في نقطة أختبر فيها الأشياء من جديد. كفنّانة – امرأة – أمّ – معلّمة، أسعى للتطرّق إلى مواضيع تمّ إسكاتها وتحجيمها في المجتمع الذي نشأت فيه.
إنّ وضع العضو الجنسيّ الأنثويّ كتشبيه في مركَز عملي الإبداعيّ أمر مركّب بالنسبة إليّ. ورغم هذا التعقيد أشعر بحاجة إلى وبقدرة على فتح الموضوع ومناقشته.
إنّ دبّوس الأمان يشكّل بالنسبة إليّ مرساة. إنّه عنصر صغير أستخدمه في أغلب الأعمال، حيث يمنح التعزيز، الحفاظ على التواضع بشكل غير مقوًّى وضعيف، كذلك الذي يتيح التفكير والنقد والحوار بين العوالم.

Maia Fuchs   مايا فوكس

[Pp. 30-31]

The Structure of My Identity

My work deals with encounter between structure and space, between the house as an external structure and the internal home. I work and research in a studio that is literally on my kitchen table. On this table I cut, slice, scorch, select, disassemble, scatter, organize, pile, sort, produce, strengthen, and build. I seek the architectural structures engraved with the stability that crystallized and toughened as an interface with my inner world. I examine the defining and creative border that evolved from the relations among experiences that shaped and hardened both the structure and my body. I seek the reverberation that takes place between the inner and the outer.

مبنى هُويّة

يتناول عملي اللّقاء بين المبنى والمحيط، بين البيت كمبنًى خارجيّ وبين البيت الداخليّ. إنّني أعمل وأبحث في أستوديو موجود – ببساطة وكما يُسمع حرفيًّا – على الطاولة في المطبخ في بيتي.

هناك أقصّ، أقطّع، أقلي، أحرق، أفصل وأعزل، أفكّك، أوزّع، أرتّب، أكوّم، أصنّف، أُبدع، أقوّي، وأبني. أرتحل سعيًا وراء مبانٍ هندسيّة فنّيّة محفور فيها الاستقرار الذي تشكّل وتقسّى كنقطة تماسّ لجُوّانيّتي. أقوم باختبار التسييج الذي يحدّد ويُنتِج، النابع من العلاقات بين تجاربي الانطباعية التي شكّلت وقسّت مبنًى وجسدًا. أبحث عن تردّد الحضور بين الجوّانيّ والوجه.

Dorit Cohen   دوريت كوهِن

[Pp. 24-25]

The Eight Dunam Field—Prologue

I grew up in the Jezreel Valley and then left—but it hasn't left me. My studies at Oranim returned me to the valley's familiar vistas, which I now view with more mature and compassionate eyes. I began to deal with images, photographs, and materials from the farm where I grew up. At first, I simply wandered around, collecting and documenting materials and textures. Then I began to examine them and use them to create spaces where everything that had died, dried out, been abandoned, and disintegrated suddenly attained life, aesthetics, and a seductive presence that included what was missing.
What metaphor can contain these contradictory forces without cancelling each other out? What space can include these abandoned materials and leave them both dead and alive? My inquiry led me to the "Eight-Dunam Field", a field that hosts memories, mine and of past generations—a place for study, metaphorical tilling of soil and gathering materials, stories, and histories that invite one to roam this space, where both the present and the absent meet and merge.

الـ 8 دونمات – مبتدأ الكلام

نشأتُ في المرج وتركته، لكن يبدو أنّه لم يتركني قطّ، وعندما ناداني – عدت.
لقد أعادتني الدراسة في "أورانيم" – بعد خمسة وعشرين عامًا – إلى المحيط المعروف جدًّا، وقد أتاحت لي أن أتأمّل المنظر الطبيعيّ البيتيّ بعينين غريبتين أكثر، بالغتين، وحالمتين أكثر.
وكفنّانة باحثة بدأت – بدافع إحساس جوّانيّ – أشتغل بالتشبيهات، تصاوير وموادّ مأخوذة من المرفق الزراعيّ الذي نشأت فيه. كانت المرحلة الأولى في عملي التسكّع في المرفق والمكان، جمع موادّ وتوثيقها وتوثيق النسيجات المختلفة التي وجدتها في المكان. ولاحقًا، أمعنت النظر في الموادّ التي راكمتها، واكتشفت أنّ ما يخرج منها أساسًا هو الغبار، الفتات، وبقايا وأجزاء متروكة. ومن هذه الموادّ بدأت أُنتِج فضاءات فيها ما قد مات، جفّ، تُرك، وانهال – أُعطِي حياة، جمالًا، وحضورًا جاذبيًّا، يحتوي – في الوقت نفسه، أيضًا – الحاضر والغائب، بدون حسم بين هاتين القوّتين.
السؤال الكبير الذي واجهته، كمبدعة وكباحثة على حدّ السواء، كان ما هي الاستعارة التي في إمكانها أن تحتوي تلك القوى الخفيّة بدون إلغاء أيٍّ منها. أيّ محيط في إمكانه احتواء تلك الموادّ المتروكة وإبقاؤها ميّتة وحيّة في الوقت نفسه.
بعد إجراء طويل وصلت إلى الحقل، وليس أيّ حقل – الـ 8 دونمات – حقل هو عبارة عن شبكة معقّدة من ذكريات لي وللأجيال السابقة، أُناس قريبين وبعيدين. حقل استعاريّ يشكّل بالنسبة إليّ ميدانًا واسعًا لبحث، حرث، وجمع موادّ محسوسة وقصص تاريخية على حدّ السواء. قصص ذات مضامين، ثيمات وتشبيهات تتقاطع وتستدعي تسكّعًا في مكان فيه اللّا- موجود والموجود، أيضًا، حادثان.

Maria Saleh Mahameed   ماريا صالح محاميد

[Pp. 26-27]

Shoof

In my works, I decry the abandonment of my townspeople and of all members of the Arab "sector," the uncaring attitude of the law authorities, and the state's failure to take responsibility for all of its citizens—the very factors that make the gunfire and pointless killings possible. I also give artistic expression to a choice that I made: In 2018, I donated bone marrow to an anonymous teenager in response to an appeal by Hadassah Hospital in Jerusalem. I think of it as representative of the complex way life and death intermingle. It was a conscious choice, a gift to another originating in a sense of human responsibility and compassion that ought to exist at the pan-social level.
I paint on large platforms, scrolls of sorts, spreading the work across the floor and telling and associative story that, while producing it, I experience totally: phyiscally, emotionally, materially, and metaphorically.

شوف

أنا في أعمالي أحتجّ وأتمرّد على ترك وإهمال سكّان مدينتي، ومجمل سكّان الـ"وسط" العربيّ، على انعدام مبالاة سلطات القانون، وعلى عدم تحمّل الدولة المسؤولية عن مجمل مواطنيها، وهو ما يتيح إطلاق الرصاص والقتل العبثيّ اليوميّ. وفي المقابل، أعطي تعبيرًا تخيّليًّا من خلال الرسم للفعل الذي اخترت القيام به: خلال عام 2018 استجبت لتوجّه من مستشفى هداسا في القدس، للتبرّع بنخاع عظم من جسمي لفتًى مجهول الهُويّة. إنّ عملية التبرّع تمثّل بالنسبة إليّ الطريقة المعقّدة التي تنتسج فيها الحياة والموت معًا. كان التبرّع اختيارًا واعيًا، عطاء للآخر، بدافع الإحساس بالمسؤولية الإنسانية والرأفة، حيث يُتوقّع أن تكون قائمة، أيضًا، على الصعيد الاجتماعيّ العامّ.
أنا رسّامة مقاسات كبيرة، أشبه بطومارات يُفرد العمل عليها على الأرضية ويحكي قصّة تجميعية، أختبرها انطباعيًّا في أثناء العمل بشكل كامل، جسمانيّ، حسّيّ، مادّيّ، وتشبيهيّ.

Hadas Chen-Vopel هداس حِن - ڤـوپـل

[Pp. 20-21]

More of the Same

Who determines size, quantity, satiation, space, transparency? How should plenitude be understood? Happiness? Pain? Injury? What's right for me? How far am I willing to be open and seen?
These are some of the many questions that occupy me in my life and have claimed centrality in my artistic work in recent years.
The urge to act and do more and more of the same is reinforced by repetitiveness. In a way that may sound paradoxical, obsessiveness calms my psyche, which seeks an accommodative place. I produce containers and cocoons and wrap them in soft, slender threads. The sharp and piercing hardness protrudes from them and through them.
Yearning for quiet, I create deafening chaos. Seeking pleasantness, I produce an assailant. Bleeding and bandaging, wounding and healing. Embroidering and concealing. Revealing and swathing. The works aim for one thing but express another.

المزيد من الشيء نفسه

من قرّر الحجم، الكمّية، الشبع، المحيط، الشفافيّة؟ كيف يجب أن تُفهم الوفرة؟ السعادة؟ الألم؟ الإصابة؟ ما هو الصحيح لي؟ إلى أيّ حدّ أنا مستعدّة لأن أفتح وأُظهر؟
هذه هي الأسئلة الكثيرة التي تشغلني في حياتي، وقد احتلّت مكانًا مركَزيًّا في عملي الفنّيّ في السنوات الأخيرة.

إنّ غريزة العمل وفعل المزيد والمزيد من الشيء نفسه تتعزّز بعمليّات متكرّرة. وبطريقة يُمكن أن تبدو متناقضة، فإنّ التشبّث اللّا-إراديّ يهدّئ نفسي التي تبحث عن مكانٍ محتوٍ. أقوم بإنتاج حاويات، كوكونات. أغلّفها بخيوط ناعمة، رقيقة جدًّا. والصعوبة الحادّة والواخزة تبصبص من داخلها ومن خلالها. أريد هدوءًا، وإذ تخرج فوضى صاخبة. أريد لطافة، وإذ يخرج ما هو جارح. أنزف وأضمّد. أجرح وأدمل الجراح. أنسج وأُخفي. أكشف وأغلّف. الأعمال الإبداعية موجَّهة نحو شيء معيّن، لكنّها تعبّر عن شيء آخر.

Inbal Timor عنبال طيمور

[Pp. 22-23]

I opened a door,
and noticed
a sign of Change.

Art making for me is a continual process of creation and change amid paying of attention. In this body of work, I dealt with gateways and barriers through the use of simple, elemental materials that I choose because they attract and affect me. The outcome reflects discoveries made along the way.
My art is a tracing operation, a quest for a particle of life that's out there, calling to me. Something moves in me. I approach this "thing" and try to "enter" the world and myself. I float inside myself to witness and discover a precious form of existence.
Chasing a flock of gentle flies that rise from thick vegetation. Enchanted by shadows and lights, playing with shapes and words, looking for the key to enter the source of the silence.

فتحت بابًا،
لاحظت.
علامة تغيير

الفنّ بالنسبة إليّ هو دخول في عملية إبداع وتغيير. المواضيع والموادّ التي أعمل بها متنوّعة، رغم أنّها، عادة، موادّ عضوية وبسيطة تجذبني وتفعّلني. المنتَج الفنّيّ هو نتيجة ما تكشّف لي في الطريق.
إنّ فنّي هو عبارة عن سعي وراء جُسيم حياة ألاحظه، وهو 'يناديني'. وإنّ دوري هو أن أقترب من العالم ومن نفسي، أن أدخل في الداخل وأن أكتشف شيئًا ما، كلّ مرّة من البداية.
أسعى وراء سرب طيور يرتفع من داخل تشابك نباتات. مسحورة بالأضواء والأنغام، ألعب بالأشكال والكلمات، أبحث عن مفتاح دخول إلى مصدر

س ف

پـس

Hila Hermelin Kuttner هيله هرملين كوطنر

[Pp. 16-17]

Promise and Terror

My gaze meets reality: everlasting violence, destruction, and wars everywhere, a world dominated by men. Drifting down the tragic flow of history, they continue to devastate not only themselves but also us women, who gave them birth and life. Women in their homes, children in their beds, babies, soldiers, refugees, inhabitants of war zones and many others all become victims of this well-directed “horror movie” made by men-of-power. I dialogue with this “raw material.” As if starting from Genesis, I position miniature ready-made dolls on a pink matrix and then set them in yellow-greenish states of terror, using organic and inorganic materials in a traumatic reenactment of a Past that will turn into a Future: fragmentation, pileup, distortion, chaos, loss of identity. On large platforms I paint in intense colors truncated images of the injured and the injuring. I make etchings that capture fractional, tenuous, detached, and feeble content.

Mental pain breeds horror and protest that breed acts of art that breed horror and mental pain. And I wonder: Isn't it high time for us women to transform our human reality into one that is violence-free and liberated from the tyrannical grip of patriarchy?

الأمن والخوف

أنظر إلى الواقع بعينيّ: عنف، تدمير، وحروب في كلّ مكان، كلّ الوقت. عالم يحكمه الرجال. كأنّنا لم نحبل بهم ولم نلدهم منذ الأزل، لكي يحيَوا – إنّهم ينجرفون في تيّار التاريخ ويواصلون زرع الخراب. علينا وعلى أنفسهم. النساء في بيوتهنّ، البنات والأبناء في أسرّتهنّ\م، وكذلك الأطفال، الجنود، اللّاجئون، و"مجرّد" البشر الذين أُقحِموا في خطوط المواجهة: كلّهم ضحايا، يتحرّكون في فيلم رعب جيّد الإخراج لأصحاب القوّة. الرجال، سبق منّا القول؟

مع هذه المواد أتحادث. أُمَوضِع أطفالًا "رِدي مِيد" صغارًا جدًّا على شرشف صناعيّ زهريّ اللّون، مثل البدء من البداية، وعندها أصنع لهم حالات رعب من موادّ مختلفة، محتوية على الكربون وخالية من الكربون (شبكات معدِنية، أكياس خيش، شمع، سيليكون، أخضاب)، لونها أخضر طافٍ – ضارب إلى البنّيّ، باستعادة صادمة لما قد كان ولما سيأتي: التفكيك، التكوّم، التخريب، الفوضى، فقدان الهُويّة. أرسم على مقاسات كبيرة بألوان قويّة، تشبيهات متقطّعة ذات طابع جسمانيّ مجروح – جارح. أحفر وأطبع تنميشات ذات مضمون جزئيّ، ضعيف، مفكّك، ورخوٍ، تقريبًا.

ألم نفسانيّ يولّد زعزعة واحتجاجًا، يولّدان نشاطات فنّيّة، تلد هزّة وألمًا نفسانيًّا.

ولربّما آن أواننا – كنساء – أن ننجح في أن نلد من أجل عالمنا واقعًا إنسانيًّا آخرَ؟ واقعًا خاليًا من العنف، ولا يخضع للسيطرة الديكتاتورية للنظام الأبويّ – البطريركيّ؟

Shira Levin (Weiss) شيره لـڤـين (ڤـايس)

[Pp. 18-19]

Signs of Awakening

In the transition between the shapeless dimension of neither body nor body-image to the world of shapes, can a new creation, something that has not “lost” the hidden dimension from which it forayed while seeking its embodiment, exist? Following my drawing hand and my evasive consciousness vigilantly, my art seeks the gentle balance between these two dimensions: the one that creates, emerges from within, and the one that returns from the world to its innerness.

Exploring my ability to share this experience with others, I invite my viewers to share my setting as artists in their own right. By listening to the sounds of the drawing tool on the surface, I provide an anchor to which they may return each time the conscious mind drowns between the waves of phenomena and becomes part of their volatilities. An aware, dynamic artistic meditation emerges from the act, allowing painting of the present to take lace, one that amplifies the presence of this state in the life of an artist who so desires.

علامات صحوة

لدى الانتقال من البُعد المعدوم الشكل الذي ليس له جسم ولا هيئة جسم، إلى عالم الأشكال المتشكّلة – هل يُحتمَل خَلق جديد لا 'يفقد' ذلك البُعد المجهول الذي أطلّ منه، وهو لا يزال يتبلور؟

إنّني في عملي الفنّيّ أعود وأبحث عن هذا التوازن الناعم بين الأبعاد، وبين حالات الوعي المختلفة – المنتِج واليَقِظ. ذلك الذي يبزغ من الداخل إلى العالم، وذلك الذي يعود من العالم إلى الداخل. إنّني أتابع بتأهّب يدي التي تسجّل ووعيي الزئبقيّ، وأختبر قدرتي على إشراك آخرين، أيضًا، في التجربة الانطباعية، كمبدعين مستقلّين داخل العمل الإبداعيّ.

إنّ الإنصات إلى الأنغام التي تُسمعها الأداة التسجيلية على الشرشف يوفّر مرساة ثابتة للعودة إليه، في كلّ مرّة يغرق فيها الوعي بين أمواج بحر الظواهر، ويمتزج مع تحرّكاته. تأمّل داخليّ واعٍ، متحرّك، يتولّد من داخل العمل الإبداعيّ، ويتيح رسم الحاضر الذي يزيد من حضور هذا الوضع في حياة مبدع يريد بذلك.

Vered Bar ڤـِرِد بار

[Pp. 12-13]

"I'm Present" —The Mantle is Mental

And I am moving
Between Raiment and Memory
Between Memory and Mourning
Between Mourning and Living Life
Between Living Life and Creativity

The feminine raiment as a cover for the body, the spirit, and the soul has occupied my mind for many years. The raiment that I have created in different variations declares the silent side of women, the tortured, Sisyphean, and transparent side that is firmly present in reality, while combining something that's spiky and sensitive, soft and hard, using iron, wood, or soft materials.
My dialectic, as an artist and as an art-therapist, becomes one on this journey to the feminine—feminist research—and takes on greater depth within the personal process.

بضمير - المخاطَبة

وأنا أتحرّكُ
بين اللّباس والذكرى
بين الذكرى والحِداد
بين الحِداد والحياة
بين الحياة والإبداع

إنّ "اللّباس الأنثويّ" كغطاء للجسد، للنفس، وللروح يشغلني منذ سنوات طويلة. إنّ "اللّباسيّة" التي أبدعتها بصِيَغِها المختلفة تصرّح بالجانب الصامت، المعاني، السيزيفيّ، "الشفّاف" الخاصّ بالمرأة، وفي الوقت نفسه إنّها تثبّت وجودها، من خلال الدمج بين الواخز والحسّاس، بين اللّيّن والقاسي، بين الحديد والشجر أو القماش الناعم.
إنّ لغتي "المزدوجة" كمبدعة من جهة، وكمعالجة (بالفنّ) من جهة أخرى، امتزجتا معًا في رحلة البحث في الأنثويّ - النَّسْوِيّ، من خلال التعمّق في الإجراء الشخصيّ.

Yifat Giladi يِفعات چـِلعادي

[Pp. 14-15]

Quoting and Eavesdropping

My work is the outgrowth of observation of relationships that I experienced with my closest family and my most intimate friends and the need to review them, analyze them, and work them through.
My work takes place in the zone between documentation and reality, between the private, hidden, and obscure and the visible, revealed, and exposed.
Documentation is something over which I have no control. Sometimes with its prickly sensors it prefigures the story even before it has been woven. I create and live within this phenomenon. Over time I have taught myself to turn the materials of my life into stories and the viewers into voyeurs and eavesdroppers. This time I choose to tell the story of the separation of my mother and father and my mother's departure not only from my father, but also from us—her children—and from herself.

اِقتباس وتنصّت

إنّ عملي الإبداعيّ نابع من التأمّل في شبكة العلاقات مع القريبين منّي، والحاجة إلى اختبارها ومعالجتها، وهو يحدث في المدى الممدود بين التوثيق والواقع، بين الشخصيّ، المخفيّ والظلاميّ - وبين الواضح والمكشوف.

إنّ التوثيق كيان ليس لي سيطرة عليه. فإنّه، أحيانًا، بحواسّه الحادّة يسبق زمنه قبل تبلور القصّة بكثير. إنّني أُبدع وأعيش داخل هذه الظاهرة، حيث إنّني - مع الوقت - علّمت نفسي كيف أجعل الموادّ قصصًا وكيف أجعل المشاهدين يبصبصون ويتنصّتون.
وهذه المرّة اخترت أن أحكي حكاية انفصال أمّي عن أبي، عنّا - نحن الأولاد - وعن ذاتها.

Mariam Irsheid-Indrawos مريم أرشيد أندراوس

[Pp. 8-9]

The Cat

Objects can revive memories. A toy cat that I received from my father on my fourth birthday proved to be the last memory that connected us. The experiencing of loss, the death of my father when I was a child, is the central theme of my being.
Pain, death, and vague flashbacks all appear in my work alongside feelings of personal empowerment that developed through the mediation of pleasant memories.
I have life-giving cords that link the memory of my dead father, an orphan child, and a unique motherly experience. It is through them that electric wires connect pieces of grey cloth to create a toy cat that brings my "lost" memory back to life.

قطّ

العناصر الصامتة، أيضًا، من شأنها أن تثير الذكريات. فدُمية قطّ أهدانيها أبي في يوم ميلادي الرابع أصبحت الذكرى الأخيرة التي تصل بيننا. فالفُقدان في حياتي؛ موت أبي في طفولتي، أصبح الموضوع المركَزيّ في أعمالي الإبداعية.

الألم، الموت، والذاكرة المغمغَمة حاضرة في أعمالي، إلى جانب مشاعر من التعظيم، قوى النفس التي تكبر مع ذكريات لطيفة. حبال السرّة التي تهَبُ الحياة تربط بين ذكرى أبي الذي توفّي وطفولتي الميتَّمة، وبين تجربتي الانطباعيّة الأموميّة. أسلاك كهرَباء تصل وتربط أقمشة رماديّة مثل القطط، وتُحيي الذكرى الـ"ضائعة".

Rakefet Baharav رِكفت بَهْراڤ

[Pp. 10-11]

Garden

The book is my memory object. It connects me to my dead relatives. Three years ago, I started to plant a garden—a vegetable garden, one where only useful plants grow. I spent most of that summer working there. I learned that summer, and from that summer, a lot about the life cycle, death, and regeneration. The next summer, my garden dried out. I experienced a double bereavement: my father and my sister died, one after the other. The grieving process began then. To cope with the riddle of death, I went out to work in my garden, contemplated its ways, and tried to learn. I then returned to my studio with a new understanding: death as but part of the cycle of life.
I see that the garden engages not in preservation but in regeneration. Plants pollinate themselves, bringing new plants to life; thus plants preserve themselves, while the human body is consumed to the end. I wonder: Could I sustain the fertility of my garden for my lost loved ones? Having buried them, I know that I cannot bring them back to physical life. Therefore, I build a capsule for their memories, within my books, made of books and polyester, as a reverberation of what happens in that garden. I sketch over the covers and the printed words of the books, making them hard to read, and then I try to mend what I have disrupted. I use nonexpendable materials that, apart from being decorative, commemorate the illness and the exhaustion of the human body.

بستان

الكتاب هو غرض ذاكرتي. يصلني الكتاب بمَوْتاي.
قبل ثلاث سنوات بدأت ببناء بستان خضرة، أي بستان تنمو فيه نباتات علاجية. كان البستان يحتلّ أغلب شغلي في ذلك الصيف، وقد تعلّمت منه الكثير عن دورة الحياة، عن الموت، وعن التجدّد. وفي الصيف اللّاحق لذلك الصيف جفّ البستان، وقد اختبرتُ ثُكْلًا مزدوجًا. لقد تُوفّي أبي وتوفّيت أختي مباشرة بعده. وعندها بدأت عملية الثُّكل. ومن أجل التعامل مع أُحجية الموت أخرج لأفلح البستان، أخرج لأتأمّل ما يجري وأتعلّم. أعود إلى الأستوديو، إلى الكتب، وإلى فعل الثُّكْل، بفهم جديد: الموت هو جزء من دورة الحياة.
أرى أنّ البستان لا يحافظ على نفسه، بل يُنتج نفسه من جديد. فالنبات يُخصِب نفسه بينما جسم الإنسان يبلى حتّى يفنى. وأنا أتساءل: هل سيكون في الإمكان أن أحفظ لمَوْتاي خصوبة بستاني؟ أنا، التي دفنتهم، أدرك أنّه لن يكون هناك إخصاب مادّيّ. ولذلك أقوم ببناء محفظة [كبسولة] ذاكرة داخل الكتب، كرجع صدًى لما يجري في البستان.
أنا لا أدفن الكتاب. لا بل أحفر في اللّوح، أحفر في الكتاب، أحفر في الكلمة المكتوبة، أخرّب، أشوّش مجريات القراءة فيه، ثمّ أحاول أن أصلّح. أصلّح بمادّة غير طبيعية، لا تبلى، حيث إنّها رغم جودتها "التزيينيّة" تُراها تخلّد المرض والبِلى. أحاول أن أحفظ وأطوّر جماليّة حِداد.

My work stems from the difficulty of switching among my various roles. As a woman who is also an artist, I encountered the problem of how to create art while being accompanied and burdened by the adage "home first of all."

I mark the experience of transparency in my gender roles by deconstructing and disrupting the ready-made from the home space. I create pots and containers and explore relationships that exist within and among them. The pots and containers and their placement in the space raise questions about relations of power and control. The outcome is a new perspective on my gender roles that motivates a conscious process riddled with contradictions and residues.

اِمرأة [**א** ש ה]
آمال 4 [א **מ** א ל 4]
متزوّجة [**נ** ש ו א ה]
طالبة لقب [ס ט ו ד נ ט **י** ת ו א ר] ‖
أعمل وظيفة كاملة [ע ו ב ד **ת** מ ש ר ה מ ל א ה]

ينبع عملي من صعوبة التحرّك بين وظائفي المختلفة. كامرأة فنّانة واجهت صعوبة أن أُبدِع في إطار جميع هذه الالتزامات، حيث إنّ مقولة "البيت قبل كلّ شيء" رافقت خطواتي وضيّقتها.

أشرت إلى التجربة الانطباعية الخاصّة بشفافية وظائفي الجُنُوسِيّة [الجِنْدَرِيّة] من خلال تفكيك وتشويش "رِدي - مِيد" من المحيط البيتيّ. أنتجت أدوات "موجود من وجود" و"موجود من عدم". بحثت في شبكات علاقات موجودة داخل الأدوات وبينها. والأدوات ونصبها في المحيط خلقت لديّ تساؤلات بالنسبة إلى علاقات القوّة والسيطرة. لقد تشكّلت رؤية جديدة إلى وظائفي الجُنُوسِيّة [الجِنْدَرِيّة]، وهي تحرّك إجراء وَعْيَوِيًّا يتضمّن تناقضات وترسّبات.

اِمرأة [אשה]
آمال 4 [אמא ל 4]
متزوّجة [נ ש ו א ה]

طنجرة [סיר]
صبّ [יציקה]
تفكيك [פירוק]

طالبة لقب [ס ט ו ד נ ט י ת ו א ר] ‖ محيط بيتيّ [מ ר ח ב י ת י]
أعمل وظيفة كاملة [ע ו ב ד ת מ ש ר ה מ ל א ה]

"First-Person Seismic Tension"
Boundaries of the Body and Experience Embodied in Matter

My work translates the boundaries of the body into boundaries of matter. The body is landscape and topography, composed of organic layers of interior and exterior that find expression as a multilayered mound.

Internal and personal seismic acts inscribe themselves in the body, marking it, injuring it, and shaping it. Experiences are manifested and expressed on the surface in diverse media, all thin. Scars are slender fragile lines, healed vestigial fractures that evoke those seismic tensions under the surface.

These tensions are deep, painful, fragile, and sensitive. They expose the experiences of body and soul as seen from within, in first person. The skin that separates interior and exterior and holds all these experiences is a thin boundary that is penetrated, scarred, changes, and reacts. There are no scars without a body, and no body without its scars.

"توتّرات زلزاليّة بضمير المتكلّم"
حدود الجسد والتجربة الانطباعيّة متجسّدة في المادّة

إنّ حدود الجسد مترجمة في أعمالي إلى حدود المادّة. الجسد هو منظر طبيعيّ وطبوغرافيّ، وهو مكوّن من طبقات عضويّة داخلية وخارجية، حيث تنعكس كتلّة جيولوجيّة. إنّ الأعمال الزلزاليّة الشخصية الداخلية، تسجِّل في الجسم، تعلّم فيه، تجرّحه، وتنحته.

تُمثّل التجارب الانطباعية وتجد لها تعبيرًا على السطح بوسائل مختلفة، دقيقة، دقيقة جدًّا. النَّدَبات هي عبارة عن خطوط دقيقة وانكساريّة، الشقوق التي تعافت هي ذكرى لتلك التوتّرات الزلزاليّة تحت السطح. هذه التوتّرات عميقة، مؤلمة، انكساريّة، وحسّاسة. إنّها تكشف تجارب الجسد والنفس الانطباعيّة، من داخل نظرة ذاتية، بضمير المتكلّم. إنّ الجلد الذي يفصل بين الداخل والخارج، ويقبض على جميع هذه التجارب الانطباعيّة، هو حدّ رفيع يتمّ ولوجه، تقريحه، وإنّه يتغيّر، ويكون له ردّ فعل. ليس هناك نَدْبة بدون جسد، وليس هناك جسد بضمير المتكلّم بدون نَدَباته.

About ABR

The graduate exhibition of the Artist-Teacher track belongs to the emerging field of ABR—Art-Based Research/Art Practice as Research. This research paradigm uses a methodological approach to animate integrated academic qualitative research and artistic processes, allowing the act of creative art to be conceptualized and developed along both parallel and alternating paths and different and crossing channels. The researcher and the participant (or research subject) are one and the same and the connection between them is embodied in the art work.

The studio—the "potential" space—lies at the heart of the program, existing on a dynamic continuum of praxis and exegesis, an open-ended cycle of creation and reflective observation, conceptualization and interpretation, which constantly feeds the art-making process. This repeated spiral process includes peer discussions and written reports that conceptualize the process in view of the theory, creating a cultural and artistic context with implications for the educational field. The presentation of the art corpus at the ABR exhibition and the final textual report associated with it bring the creative/research process to closure.

Dr. Yael Guilat
Head of the Multidisciplinary Program in Humanities and Arts

بضع كلمات عن ABR

إنّ معرِض التخرّج للفوج الرابع في مسار "فنّان – معلّم" يدعو إلى اللّقاء مع مجسّمات أعمال إبداعيّة تشكّلت كـ"أعمال باحثة" في إطار أسلوب ABR (Art practice as research/Art based Research - البحث المؤسّس على الإبداع \ الفنّ كممارسة بحثيّة). حيث إنّ هذا الأسلوب مبنيّ بشكل ممنهج على إجراءات بحثيّة وفنّيّة مدمجة معًا، وتتيح تسمية العمل الإبداعيّ ودفعه إلى الأمام، بالتوازي وبشكل متقطّع، في قنوات مختلفة ومتقاطعة. الأستوديو – فضاء العمل الفنّيّ، موجود في قلب المنهاج، وفي تسلسل متحرّك من الحركات والتوجّه نحو الدراسة والتأويل، الاصطلاح والكتابة، التي تعاود وتغذّي العمل الإبداعيّ الباحث في سياقات متعدّدة المجالات والتربيات. للبحث المؤسّس على الإبداع طبع متحرّك، مفتول، ومتعدّد الدوائر. إنّه بحث يتطوّر من خلال العمل في الأستوديو، وكذلك فإنّه يتجاوب بصورة متحرّكة مع المواضيع والتغيّرات في جميع مستويات الممارسة التطبيقية. تحظى أسئلة البحث بالدقّة والصرامة، حتّى إنّ من شأنها أن تتغيّر وتنمو من داخل الممارسة الفنّيّة، الانعكاس، والتأمّل الظاهراتيّ (الفينومينولوجيّ) – التأويليّ. لتصل العملية إلى مرحلة الإغلاق بعرِض وبتواصل مرافق.

د. ياعيل چيلعات
رئيسة برنامَج تدريس العلوم الإنسانية والفنون وفق المنهج المتعدّد التخصّصات

A Journey in Search of Identity

Dear Students,
It was a pleasure for me to take part in a creating process consists of both a guidance role and a co-thinking —processes that impulse the development of your unique personal language. The multidisciplinary program in the humanities and the arts, of which the Artist-Teacher track, based on art-based research (ABR), is part, generates an ongoing dialogue that brings the personal and the collective together. Together with you, I learned to understand what it means to "research" and to probe the discourse at new levels that I had thought unnecessary. The transition from leaving a personal imprint to leaving a "stain" , a permanence—giving testimony about what had been, what is, and what will be or what will change—is evident in all of your oeuvres.
The Kupferman Museum, our host in your graduation exhibition, is just the right place for the completion of this journey, one through which you left your imprint after searching for your own identity, and one that marks the outset of a whole life of renewing and self-renewing investigation. Moshe Kupferman's imprint and presence in Israeli and international art forges you into a specific group of mature artists, one that has the presence and the ripeness to embark on this journey.
I wish you success in whatever you choose to do and I believe in your ability to leave your imprint on the world.

Ruthi Helbitz-Cohen

بصمة، وَصْم | رحلة بحث عن هُويّة

الطالبات العزيزات،
كان من دواعي سروري أن أرافقكنّ في عمليّات التفكير المشتركة، من خلال التأكيد على تطوير لغتكنّ الشخصية والفريدة.
إنّ برنامَج التدريس المتعدّد المجالات في العلوم الإنسانية والفنون للّقب الثاني، وفي إطاره مساق فنّان – معلّم، المبنيّ على أساس بحث عمل إبداعيّ (ABR)، يُنتج حوارًا متواصلًا يخلق علاقة بين الشخصيّ والجماعيّ.
تعلّمت معكنّ كيف أفهم معنى الـ"تحقيق"، وكيف أتعمّق في الحوار في مستويات جديدة لم أعتقد أنّها ضرورية. إنّ الانتقال من البصمة الشخصية إلى الوَصْم – للإدلاء بشهادة على عمل كان، حاضر، وقد يكون أو يتغيّر، حاضر في كلّ أجساد أعمالكنّ.
متحف كوپـفرمان، الذي يستضيفنا في معرِض تخرّجكنّ، يشكّل نُزُلًا دقيقًا لإنهاء هذه الرحلة، التي من خلالها ترك بصمتكنّ في البحث عن هُويّة شخصية – محلّية هو، فقط، بداية لحياة كاملة من التحقيق الجديد والمتجدّد. إنّ بصمة كوپـفرمان وحضوره في الفنّ الإسرائيليّ والعالميّ يوحّدانكنّ كمجموعة ويميّزانكنّ كفنّانات ناضجات، ذوات حضور ورُشد للخروج إلى هذه الرحلة. أرجو لكنّ النجاح في كلّ ما ستخترن عمله، وأنا واثقة بأنّ في إمكانكنّ أن تتركن بصمتكنّ في هذا العالم.

روتي هلبيتس – كوهِن

The faculty of Graduate Studies
The M.Ed. Program of Multidisciplinary Studies in
the Humanities and the Arts

Seal - Final Exhibition
Artist-Teacher ABR track

17.7.2019 - 31.8.2019
Kupferman Collection
Kibbutz Lohamei HaGeta'ot

Curator **Ruthi Helbitz-Cohen**
Producer **Ruth Oppenheim**
Installing **Koby Sibony and Kupferman Collection staff**
Construction and technical support manager
Shmulik Regev and the Maintenance Department and Electricity staff, Oranim

Catalogue
Editor **Ruthi Helbitz-Cohen**
Linguistic editor **Elia Demeter**
English editor **Naftali Greenwood**
Translation into Arabic **As'ad Odeh**
Graphic designer **Ayala Graphic Design**
Print **A.R. Press Ltd.**

The Faculty of Graduate Studies

Dean **Prof. Moshe Yitzhaki**
Head of the M.Ed. Program of Multidisciplinary Studies in the Humanities and the Arts **Dr. Yael Guilat**
Faculty Director **Odelya Shavit**
Faculty Coordinator **Inbal Peleg**
Curator of Muza 42 **Irena Gordon**

Research Advisor and Writing Guidance **Dr. Yael Guilat**
Teaching assistance **Ella Krieger and Sigal Arie**

Thanks
To **Roni Ben Dror** and the team of Kupferman Collection, to the Artist-Teacher ABR track staff and in particular to the projects' advisors, to the staff of the M.Ed. Program of Multidisciplinary Studies in the Humanities and the Arts, to the Faculty of Graduate Studies management, to the Technological Center and Maintenance Department, and to Oranim management for their support.

ORANIM
KupfermanCollection

Sophie Avigdor

Maya Eyal Rozenkier

Mariam Arsheid-Andrawes

Rakefet Baharav

Vered Bar

Yifat Giladi

Hila Hermelin Kuttner

Shira Levin (Weiss)

Hadas Chen-Vopel

Inbal Timor

Dorit Cohen

Maria Saleh Mahameed

Michal Naaman

Maia Fuchs

Sara Kaminker

Leah Ron

Lilach Shmuely

Ziv Sher

Faculty of Graduate Studies

2019

Final Exhibition

Artist-Teacher

ABR track

Program of Multidisciplinary Studies in Humanities and the Arts M.Ed.

ORANIM

KupfermanCollection